

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.090 van 17 maart 2011
in de zaak A. 181.761/VII-37.693.**

In zake : de ISABELLAPOLDER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dominique Matthys
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Sint-Annaplein 34
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de
 Vlaamse regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Filip Vincke
 kantoor houdend te 8580 Avelgem
 Kasteelstraat 13
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 maart 2007, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur van 8 januari 2007 houdende uitspraak over het verhaal ingesteld door Etienne De Zutter uit Sint-Laureins op 6 september 2000 tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 24 augustus 2000 waarbij machtiging verleend wordt tot het overwelfen van de waterloop nr. 8.250 over 100 meter te Bassevelde.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 207.510 van 23 september 2010 heeft de Raad van State het eerste middel niet gegrond bevonden, de debatten heropend en het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Eerste auditeur Patricia De Somere heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 februari 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dominique Matthys, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Filip Vincke, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Patricia De Somere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor een uiteenzetting van de feiten wordt verwezen naar het tussenarrest nr. 207.510 van 23 september 2010.

IV. Onderzoek van het tweede middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij roept in een tweede middel de schending in van het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt dat een confrontatie van de aangevochten beslissing met de concrete toestand ter plaatse en de "praktische onmogelijkheid" om de beleidsopties van de verwerende partij op die concrete plaats te realiseren, bewijst dat het bestreden besluit onredelijk is. Volgens haar wordt het bestreden besluit door de omwonenden als onbegrijpelijk en onzinnig ervaren, zoals blijkt uit de petitie lijst die gevoegd is bij het annulatieverzoekschrift.

5. De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar waarom het onredelijk is om de waterloop open te houden daar deze volgens haar sinds eeuwen open ligt en slechts sinds 1998 zonder vergunning overwelfd is. Volgens haar is het evident dat omwonenden stellen dat de beslissing onredelijk is omdat zij door de overwelfing kunnen genieten van een parkeerplaats voor de deur en dus van een uitbreiding van hun "privaat" domein. Zij concludeert dat wat de omwonenden als "onredelijk" ervaren, niet naar objectief recht onredelijk is.

6. De verzoekende partij repliceert dat de onredelijkheid in het eerste middel voldoende geïllustreerd wordt; dat het onredelijk is een absolute richtlijn tot concrete realisatie te brengen wanneer geen of onvoldoende aandacht wordt gegeven aan de specifieke plaatsgesteldheid en dat deze eigenheid geïllustreerd wordt door de inhoud van de reeds genoemde petitie lijst.

7. De verzoekende partij haalt in haar laatste memorie aan dat het bestreden besluit niet "voldoende voeling" heeft met "de concrete onderliggende feiten". Zij stelt dat ten gevolge van de door de NV Aquafin uitgevoerde rioleringswerken een onesthetische situatie in het leven is geroepen, met name is het open gedeelte van de waterloop in beton uitbekleed en zijn rioleringsbuizen aan deze betonnen wanden vastgehecht. Volgens haar kunnen deze betonnen wanden niet meer verwijderd worden, is de natuurlijke functie van de waterloop aldaar volledig verdwenen en is het nut van het verwijderen van de welfsels, onbestaande. Zij stelt voorts dat het onduidelijk is waarom stroomafwaarts is overgegaan tot het volledig uitbuizen van de waterloop over een lengte van ruim 200 meter en dit niet toegelaten wordt over een kleinere afstand op de litigieuze plaats. Volgens haar leidt dit niet tot een "herwaardering" omdat op die plaats de wanden van de waterloop volledig met beton zijn uitbekleed en langs de achtergevels van een aantal gebouwen zijn gesitueerd. Zij concludeert dat het onredelijk is dat op één plaats, over een beperkte afstand en langs bebouwing, geen overwelfing wordt toegestaan terwijl stroomafwaarts, in een landelijkere omgeving, over een grotere afstand tot overwelfing of uitbuizing is overgegaan.

Beoordeling

8. Aangezien de motieven van het bestreden besluit deugdelijk zijn bevonden in het arrest nr. 207.510 van 23 september 2010, kan er enkel sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer het ondenkbaar is dat enige, naar redelijkheid beslissende overheid, de betrokken beslissing zou nemen.

De verzoekende partij toont deze kennelijke onredelijkheid van het bestreden besluit niet aan. De petitie van de omwonenden betreft de eerste, thans ingetrokken beslissing, waarbij de verleende machtiging tot het overwelven van de waterloop was beperkt tot een breedte die een functionele toegang verzekert tot de woningen, terwijl bij het in dezen bestreden besluit een regularisatie wordt verleend voor een gedeelte van de overwelfing en de wandversterking overal mag blijven bestaan. Ook uit de beoordeling van het eerste middel blijkt dat, met de

door de verzoekende partij aangevoerde niet-esthetische aanpak en met de omstandigheid dat de waterloop verderop wel overwelfd is, het bewijs evenmin geleverd is dat het bestreden besluit kennelijk onredelijk is.

Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien maart tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin